

frem, blev det længere, selv om det ikke blev blidere. Det var det, Fru Luplau vilde, de maatte nok Gang paa Gang komme forbi os, det var der intet at gøre ved, de var de stærke og de stærkeste, men de maatte ogsaa have Fornemmelsen af, at de skubbede os til Side, og hendes Tro paa, at engang endte de nok med høfligt at lette paa Hatten for os og bede os s'aa Følge, den var urokket til hendes Død.

Jeg tror ikke, Fru Line Luplau havde, hvad man kalder mange Venner; hun var jo ikke af dem, der søgte af opnaa noget ved at snakke andre efter Munden; men havde hun levet nu, da var den store Vennekreds hende vis, for hun var lige saa indtagende over for Meningsfæller, som hun var striks over for Modstandere.

Hver Gang, vi Kvinder vandt en lille eller stor Sejr, har jeg ønsket, hun levede endnu, at se hendes Glæde var at komme til Fest.

Efter den sidste store Sejr, der jo egentlig ender Kvindesagen, men hvor Kvindernes Sag skal tage Fart og Fremme, tror jeg ogsaa, Fru Line Luplau vilde have sagt: »Glem aldrig den Sag, der ligger Eder paa Hjertet, og som I vil være med til at arbejde for, og vælg den Mand eller Kvinde, der efter Eders Skøn vil fremme den bedst, lad det ikke være Maalet at faa saa mange Kvinder som mulig ind i de lovgivende Forsamlinger. Det bør altid gælde Sagen, ikke Personen.«

Fru Line Luplaus Navn skal i Forbindelse med Opnaaelsen af lige Ret for Mand og Kvinde nævnes med Ære.

Marg. Steen.

Sneklokken.

Mathilde Fibigers Dødsdag
d. 17. Juni.

Af Sommer dufter Hegn og Hæk,
i Blomst staar Bed og Buske, —
den første lille Vintergæk,
hvem kan vel nu den huske?

Den første Knop af Aarets Flor,
som mildned Vintrens Vaande,
saa skær som Sne, der faldt til
Jord,
og tyst fik Liv og Aande.

Sneklokke! Haabets Spejdervagt,
i Slægt med Vaarens Lærke,
saa spæd og fin — og dog i Pagt
med Livets Kræfter stærke!

Saa barneblid, saa jomfruhvid,
du stod med Blade skære
og maatte Jevndøgnstormen strid
med bøjet Hoved bære.

Mens Verden spottet: arme Gæk!
og haaned og forlod dig.
dit Folk du bragte tro og kæd
det Bud, som var betroet dig.

Ensomme, fejre Vaarprofet, —
dit rene Hjerte spaaede
en Glans, dit Øje ej fik set,
en Maj, du aldrig naaede.

Se Vaaren, som du drømte om,
fra sølvblaa Himmelporte
nys vælded ned, — men da den
kom,
du selv var død og borte.

Du Kvindehjærtets Frihedstolk,
Sejer lyser om dit Minde!
Du stred for Søstre i dit Folk, —
det glemmes ingensinde.

C. M.

Fra Rigsdagen.

Den nye Femtejuni-Grundlov
vedtaget og stadfæstet.

D. 5. Juni Kl. 10 aabnedes det Folketingsmøde, som skulde afslutte det aarelange Arbejde paa Danmarks nye Grundlov. Som eneste Sag paa Dagsordenen stod: 3. Behandling af Forslag om Danmarks Riges Grundlov. Ved Afstemningen vedtoges Forslaget med 111 Ja'er mod et Nej, som kom fra Folketingsmand Julius Wulff. Et Medlem var fraværende paa Grund af Sygdom.

Efter Vedtagelsen besteg Klavs Berntsen Talerstolen og udtalte i varmtføjte Ord Ønsket om, at Danmarks Mænd og Kvinder som alle nu stod lige for Loven, fattig og rig, læg og lærd, maatte bygge Danmarks Fremtid til Held og Lykke for Konge, Folk og Fædreland. Kvindernes Indtrædelse i det politiske Liv hilste han med følgende Ord:

»Vi Mænd af alle Partier har godvilligt og frivilligt delt Magten i Fremtiden med de danske Kvinder. Vi byder dem et hjerteligt Velkommen til fælles Arbejde for Fædrelandets Fremtid. Kvinderne er nu ganske anderledes rustede til at træde ind i det offentlige Liv, end Mændene var, da de fik Valgret i 1849.«

Grundloven blev derefter bragt til Statsraadet i Chr. IX.s Palæ paa Amalienborg, hvor Kongen underskrev den med en i dette Øjemed forfærdiget kunstnerisk smuk Guldpen, som vil blive opbevaret paa Rosenborg. Grundloven selv er skrevet i 2 Eksemplarer, hvoraf det ene blev bragt til Rigsdagen, det andet overgivet til Rigsarkivet.

Kl. 2½ var hele Rigsdagen samlet til Fællesmøde, alle Medlemmer iført Festræbe. Konseilspræsidenten traadte ind ledsaget af alle Ministeriets Medlemmer og Statsraadssekretæren, som bar